

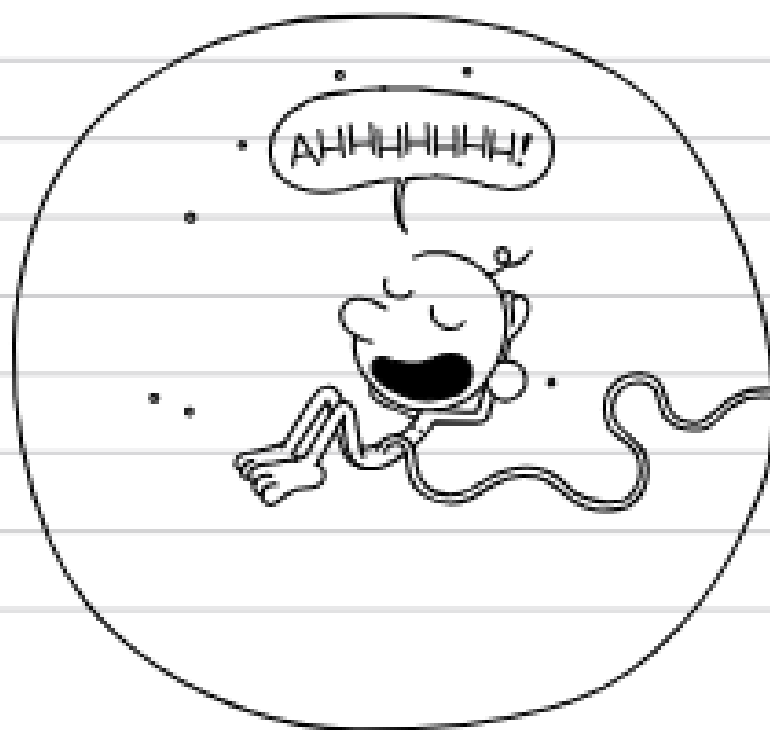
IANUARIE

Duminică

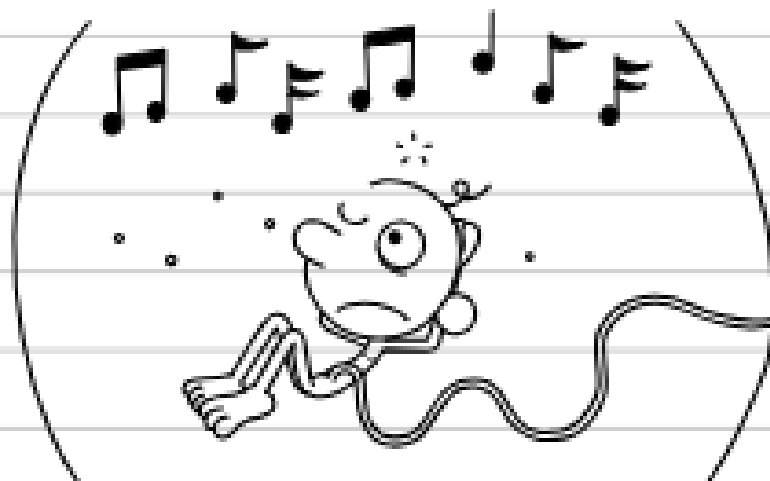
Ce bine-ar fi fost dac-aș fi început jurnalul ăsta mai demult, fiindcă cine va ajunge să-mi scrie biografia va avea multe nelămuriri despre viața mea de dinainte de gimnaziu.

Din fericire, îmi amintesc cam tot ce mi s-a întâmplat încă de când m-am născut. De fapt, îmi amintesc și chestii chiar de DINAINTE de a mă fi născut.

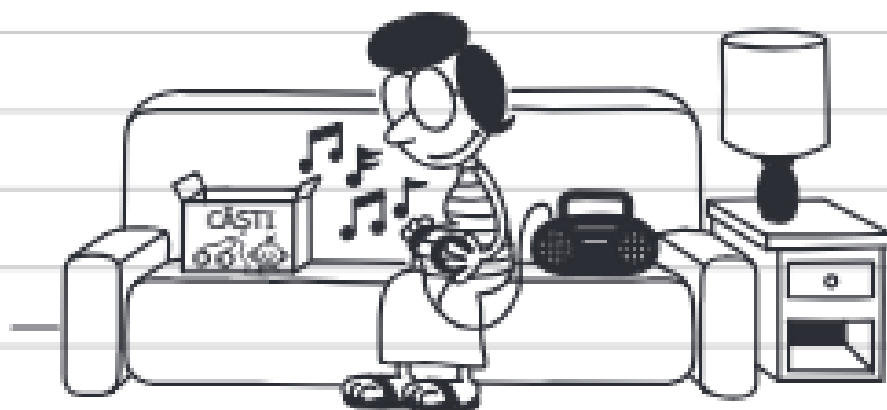
Pe vremea aia, eram doar eu, înotând prin întuneric, făcând salturi pe spate și dormind ori de câte ori simțeam nevoia.

Apoi, într-o zi, fix în mijlocul unui pui de somn strașnic, am fost trezit de niște sunete ciudate, care veneau dinafară.

Atunci, nu știam ce naiba se auzea, dar mai târziu am aflat că Mami își punea niște căști pe burtă, ca să mă stimuleze.

Probabil Mami credea că, dacă-mi pune muzică clasică în fiecare zi înainte să mă nasc, voi deveni un soi de geniu.

Căștile alea aveau și un microfon și, când nu puneam muzică, Mami îmi povestea cam tot ce se întâmpla atunci în viața ei.

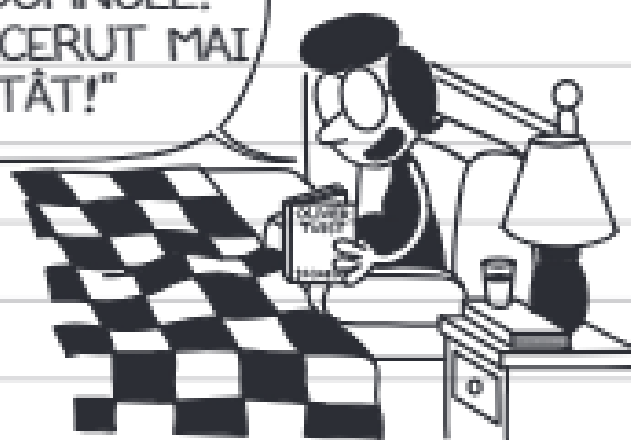

Și când Tati venea de la serviciu, Mami îl puneam să-mi povestească punct cu punct și ziua LUI.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. În fiecare seară, Mami îmi citea câte o jumătate de oră înainte de culcare.

„DOMNULE LIMBKINS, CU TOATĂ STIMA, DOMNULE! OLIVER TWIST A CERUT MAI MULT DE-ATĂT!”

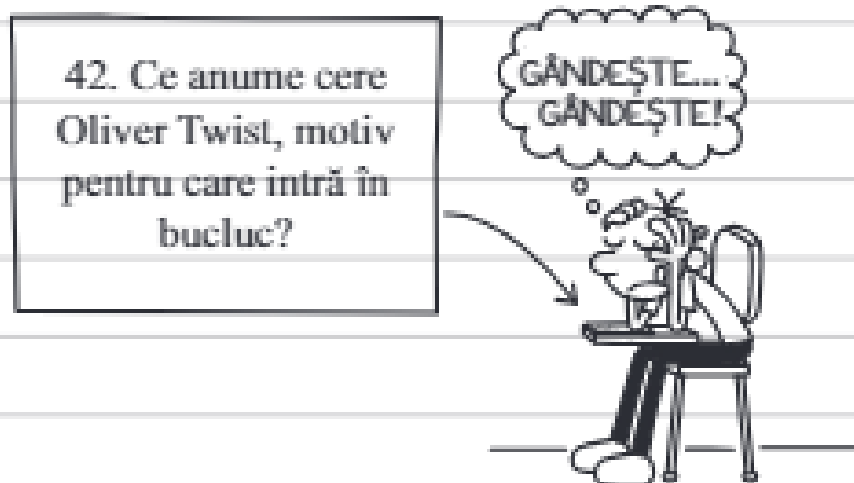

Problema era că programul meu de somn nu se sincroniza cu al mamei. Așa că atunci când ea dormea, eu eram, de fapt, treaz și superactiv.

De fapt, acum aș vrea să fi fost mai atent la ce-mi citea Mami.

Săptămâna trecută, am avut un test despre o carte pe care n-am citit-o deocamdată. Sunt sigur că era cea pe care mi-o citea Mami înainte să mă nasc, deși nu mi-am putut aminti detaliile.

Cred că-n perioada în care-mi citea Mami cartea asta eu eram ocupat cu altceva.

Faza e că Mami nici n-ar fi avut NEVOIE de microfon ca să se facă auzită.

Adică eu eram deja ÎNĂUNTRUL ei, deci auzeam fiecare cuvântel, fie că voiam sau nu.

MI-E TARE POFTĂ
DE MURĂTURI, DAR
N-AM CUM SĂ MĂNÂNC,
MĂ BALONEAZĂ!

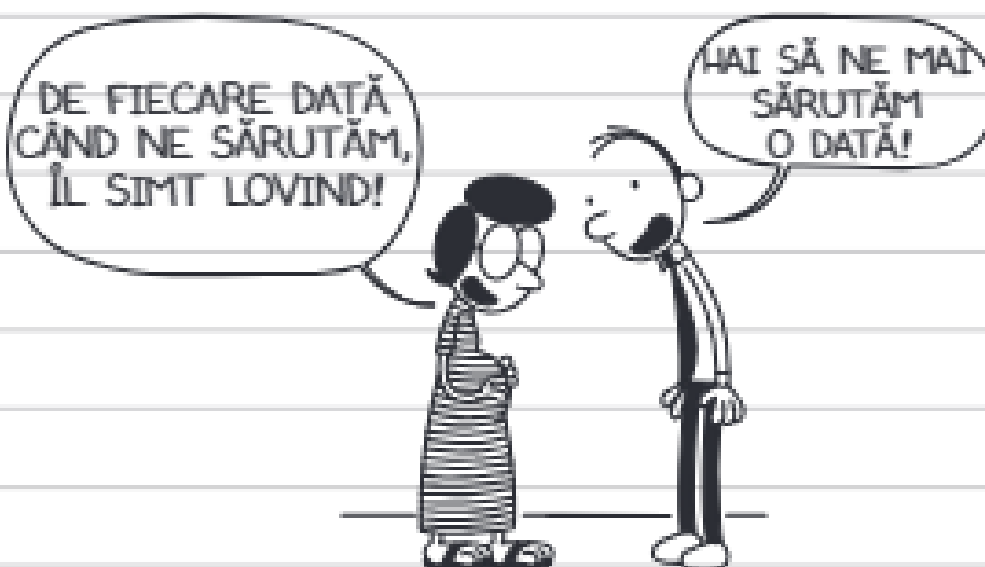
În plus, puteam să aud TOT ce se petrecea afară. Așa c-am fost nevoit să-i ascult pe Mami și Tati giugiulindu-se.

Niciodată nu m-am simțit confortabil în preajma oamenilor care-și manifestă afecțiunea în public, MAI ALES când e vorba de părinții mei. Am încercat să-i fac să se oprească, dar n-au înțeles niciodată mesajul.

De fapt, încercările mele păreau să ÎNRĂUTĂȚEASCĂ lucrurile.

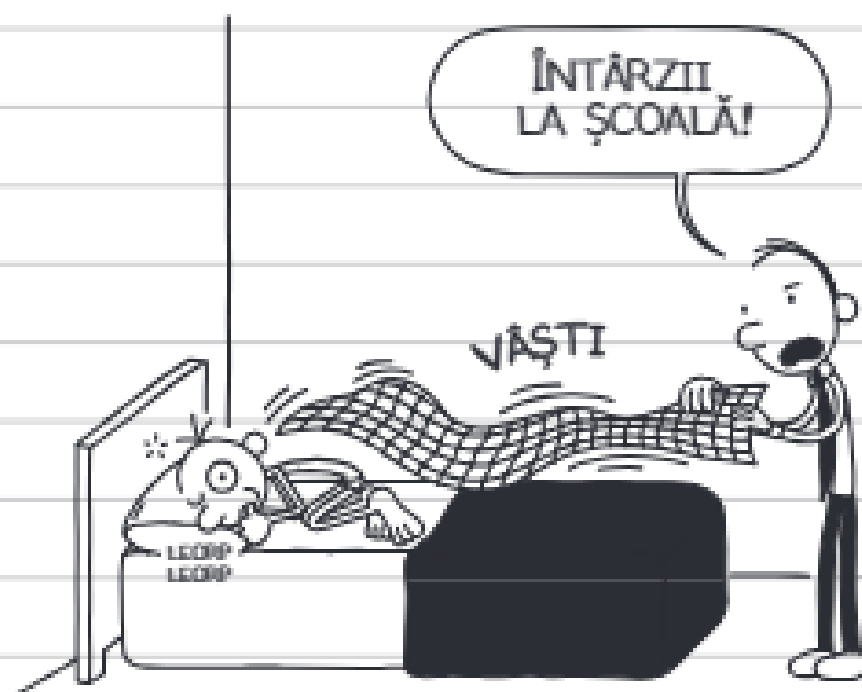
După câteva luni de trăit în condițiile astea, trebuia să-mi iau urgent tălpășița, așa că de-asta m-am născut eu cu trei săptămâni mai devreme. Dar, după ce-am dat de aerul rece și de neoanele alea orbitoare din sala de nașteri, mi-am dorit să fi rămas unde eram înainte.

Până să ajung pe lume, eram deja obosit și fără prea mare chef de viață. Deci acum știți de ce în toate pozele cu nou-născuți, bebelușii arată așa de supărați.

De fapt, ÎNCĂ nu m-am recuperat după atâta somn pierdut, deși tot Încerc.

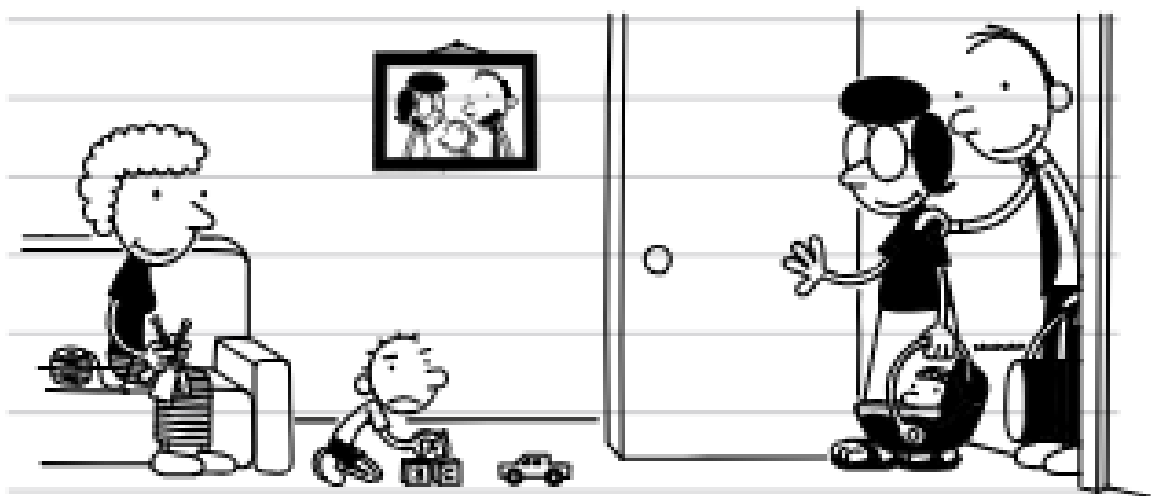
Încă de când m-am născut, am tot Încercat să retrăiesc sentimentul ăla că plutesc prin întuneric, mai fericit ca niciodată.

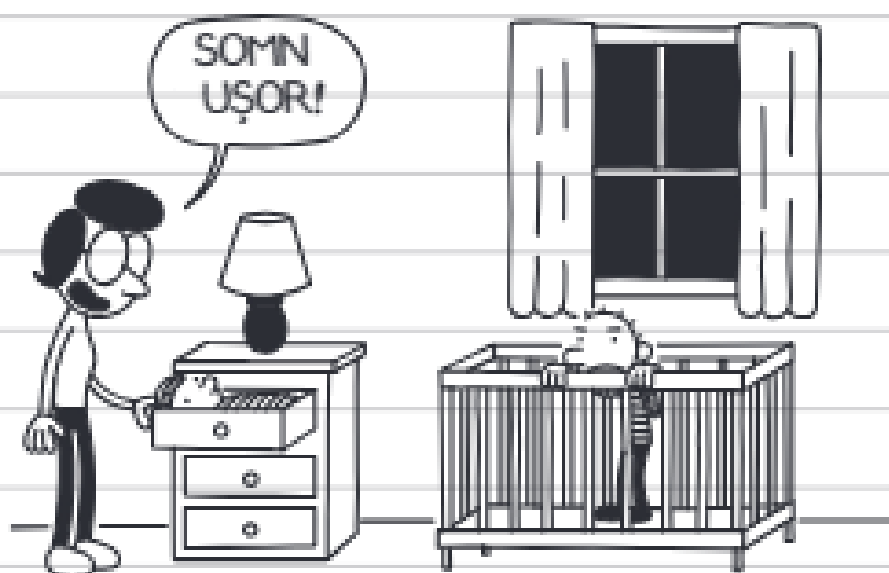
Dar când trăiești într-o casă cu încă patru oameni, trebuie să apară un fraier care să-ți strice distracția.

Mi-am cunoscut fratele, Rodrick, la scurt timp după ce m-am născut. Până în momentul ăla, am crezut că sunt singurul copil și am fost destul de dezamăgit să aflu că nu-i așa.

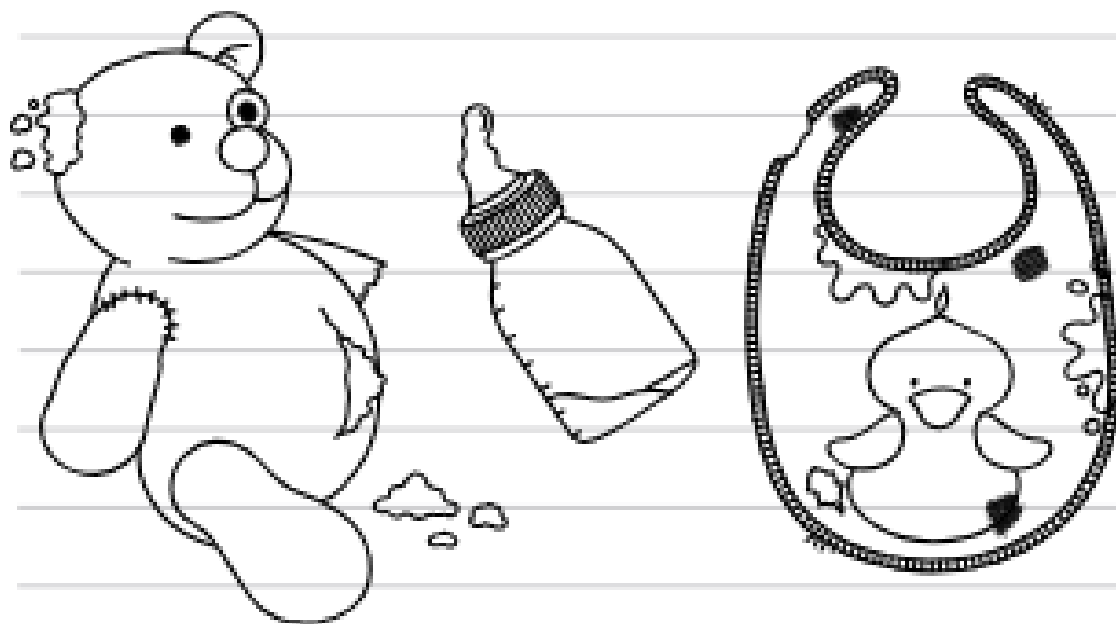
Familia mea locuia într-un apartament minuscul pe vremea aceea, iar eu a trebuit să împart o cameră cu Rodrick. El a primit pătuțul cu gratii, așa că, în primele luni din viață, am fost nevoit să dorm în primul sertar al comodei, ceea ce, sunt sigur, nu-i nici măcar legal.

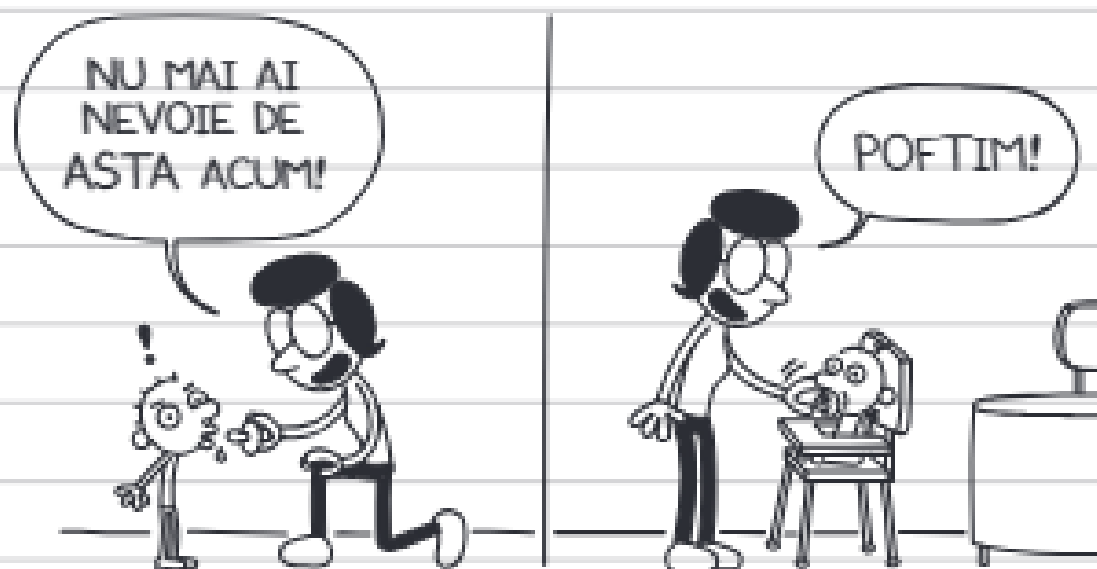
În cele din urmă, Tati și-a mutat catrafusele din camera pe care o folosea ca birou și a transformat-o într-o cameră de copii. Eu am primit vechiul pătuț al lui Rodrick, iar el s-a ales cu un pat nou.

Absolut TOT ce-aveam pe-atunci îi aparținuse lui Rodrick înainte.

Când ajungeau la mine, toate lucrurile erau deja stricate sau pline de bale.

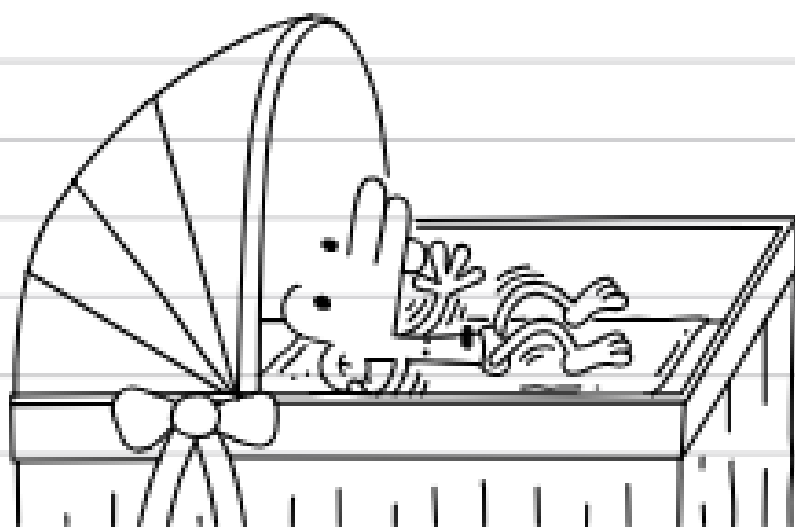
Până și SUZETA a fost mai întâi a lui Rodrick. Cred că nu era pregătit să renunțe la ea, ceea ce-ar putea să explice de ce nu m-a plăcut cu adevărat niciodată.

Am fost doar noi patru pentru o lungă bucată de vreme, dar apoi Mami mi-a zis că urmează să aibă încă un bebeluș. M-am bucurat că măcar m-a anunțat din timp, ca să mă pregătesc.

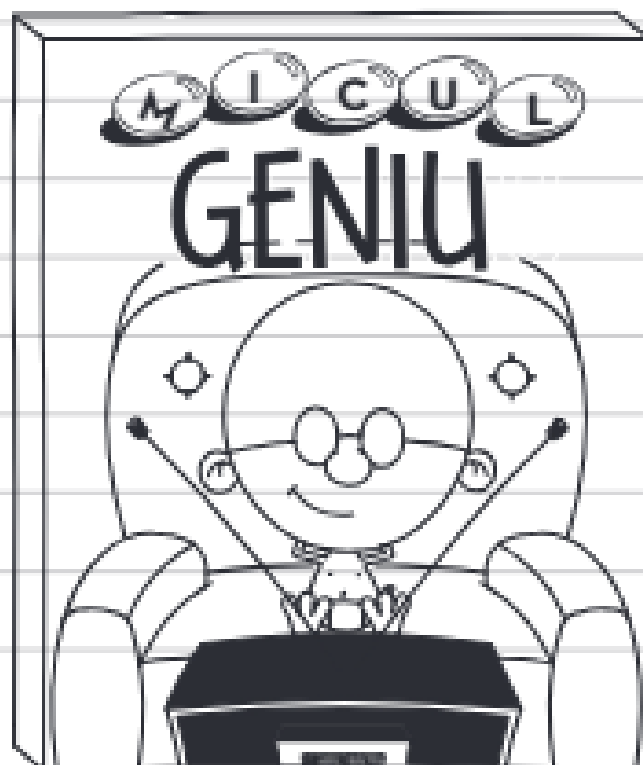
Când a apărut frățiorul meu Manny, toată lumea credea că e tare drăguț. Dar ce nu spune nimeni despre bebeluși e că, după ce se nasc, au un ciot negru la buric, acolo de unde le-a fost tăiat cordonul ombilical.

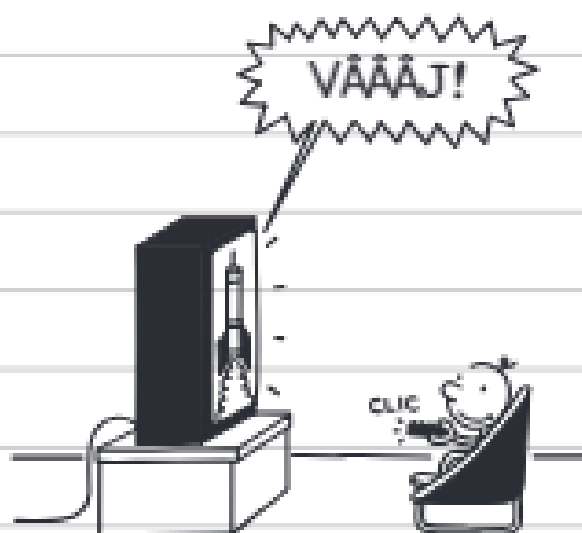
În cele din urmă, chestia aia se usucă și cade, iar bebelușul are un buric normal. Faza e că nimeni nu a găsit VREODATĂ ciotul lui Manny. Și în ziua de astăzi, mă tot tem că o să apară pe undeva.

Când eram bebeluș, mama mă lăsa în fața televizorului o oră pe zi, să mă uit la filmulețe educative.

Nu știu dacă filmele alea m-au făcut mai deștept,
dar măcar eram destul de deștept încât să schimb
programul și să văd ceva cu adevărat CA LUMEA.

Ba chiar m-am prins cum să scot bateriile de la
telecomandă, așa încât Mami să nu mai poată da
ÎNAPOI la filmulețele educative.

